

i Gaar. Han hævdede, at jeg ikke kunde vide, at Flertallet i denne Sag ikke var enigt om noget bestemt Program i Forsvarssagen, og at han, Ordføreren, nødvendigvis maatte vide bedre Bested derom end jeg. Jeg haaber, at den ærede Ordfører vil erkjende, at naar han dømmer, som han gjorde i Gaar ved at betegne Regjeringens Forhandling af denne Sag som pro forma, saa turde dog ogsaa jeg vide bedre Bested om Regjeringens Mening og Hensigter end han. Jeg skal villig erkjende, at den Slags Udtalelser, som at en Mand mener Andet end det, han siger er hans Mening, naar de finde Sted mellem Mand og Mand, med Føie kunne betegnes som Insinuationer, og at det er Insinuationer, der ere almindelig antagne at være utilstedelige mellem dannede Folk. Om der kan stilles den samme Fordring til Udtalelser, der finde Sted her i Salen, derom er jeg ikke Dømmer; derom er det den høitærede Formand, der dømmer; men saa meget staar fast, at ere saadanne Udtalelser tilstedelige fra den ene Side, fra det ærede Flertals Side gennem dets Ordfører, ere de fuldkomnede lige saa tilstedelige fra min Side overfor den ærede Ordfører og det Flertal, der staar bag ved ham. Den ærede Ordfører bemærkede, at man ikke havde nogen Ret til at sige, at Venstre manglede et reelt Program — jeg tror, det var den ærede Ordførers Uttring. I alt Fald mente han, at Høire manglede Program, — og dersom jeg ellers forstod den ærede Ordfører ret, var det særlig overfor den her foreliggende Sag, at den ærede Ordfører vilde gjøre dette gjældende. Jeg ser imidlertid ikke rettere, end at ikke blot Regjeringen har udtalt og i det foreliggende Lovforslag har bestemt angivet, hvad der efter dens Mening er det Rette, det Væsenligste i denne Sag, men at ogsaa Høires store Flertal har givet dette sin fulde Tilslutning. Det forekommer mig, at det fremgaar tydelig nok af den Dagsorden, hvormed det andet Thing, da Sagen første Gang forelaa der, affluttede Behandlingen. Der udtaltes dengang i den vedtagne Dagsorden, at det for denne Sags Fremtid var af stor Betydning, at Landsthingets Anskuelse om den gav sig et bestemt og utvetydigt Udtryk, og for at det kunde ske, erklærede Landsthinget sig for i alt Væsentligt enigt i den af Regjeringen forelagte Forsvarsplan, særlig i Kjøbenhavns permanente Besættning, saavel mod Landsiden som mod Søiden. Det var den foreslaaede Dagsorden, og den blev vedtagen i Landsthinget med 37 St. mod 21. Jeg ser ikke rettere, end at deri foreligger en bestemt, en tydelig Udtalelse fra Høire-Flertallet i Landsthinget, og som jeg formener man er berettiget til

at tage som en Udtalelse, som et Udtryk for Meningen i Landets Høire-Flertal. Noget Tilsvarende saunes jo ganske for Venstres Vedkommende. — Ganske! Der foreligger ganske vist fra Aarene 1875—76 Tilbud. Er det dette Thing, der har fremsat det? Skulde det i Virkeligheden være saa, at de 9 forløbne Aar ere gaaede spurlost hen, i den Forstand, at Meningerne nu i dette Thing skulde være nøiagtig de samme som dengang? Jeg tvivler meget derom, men i hvert Fald: Dersom det er Tilfældet, dersom det i Virkeligheden er Tilfældet, at man endnu i dette Dieblis i dette Thing vilde anse det for rigtigt at anvende dette Beløb, saavidt jeg huffer 30 Millioner, paa de Foranstaltninger, som dengang bleve angivne, deriblandt svømmende Forter, hvorfor saa ikke gjentage det? Hvorfor saa ikke gjentage det her for at have et Udgangspunkt for videre Forhandlinger med det andet Thing for at søge at komme til Enighed om denne høist vigtige Sag? Saalænge noget Saadant ikke foreligger, saalænge der ikke foreligger enten en Gjentagelse af det Gamle eller noget Nyt, formener jeg, at man er fuldt berettiget til at sige eller til at antage: Venstre har ikke noget bestemt Program at samle sig om i denne Sag, Venstres store Flertal her er kun enigt om det Negative i denne Sag, ikke enigt om det Positive. — Dersom det var enigt, kunde man vel spørge: Hvorfor saa drive dette Hemmelighedskræmmeri — jeg haaber, den ærede Ordfører tager ikke Ordet ilde op, han brugte det selv igaar ligeoverfor min ærede Kollega Krigsministeren — hvorfor saa drive dette Hemmelighedskræmmeri? Hvorfor saa ikke lade den anden Del af Repræsentationen, lade Regjeringen, lade Landet vide, hvad det er, Flertallet i dette Thing vil i denne Sag? Indtil det foreligger som vedtaget af dette Things Flertal, saalænge er jeg berettiget til at sige, at jeg ikke ser, at dette Flertal har noget Program. Den ærede Ordfører kom dernæst ind paa Spørgsmaal, som jo ikke direkte, kun indirekte, vedkomme det Foreliggende, nemlig Høires og Venstres forskjellige Meninger om de konstitutionelle Spørgsmaal, og det ærede Medlem gjorde der den Bemærkning, at Høire, som jo med fuld Ret og stærkt har hævdet Kongens Ret til frit at vælge sine Ministre, Kronen eller i alt Fald den nuværende Regjering som en Høireregjering, kom delvis i Modsigelse med, hvad jeg udtalte igaar. Det maa hero paa en Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side. Jeg hævdede bestemt Kongens absolute Ret til selv at vælge sine Ministre. Hvad jeg talte om igaar var jo kun, i hvilke Tilfælde jeg vilde tilraade Kongen